

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 7 marca 2022 roku Skarb Państwa wystąpił o stwierdzenie, iż nabył przez zasiedzenie z dniem 20 listopada 2020 roku działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 2,5700 ha, działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 0,2100 ha, działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 33,6800 ha, położonych w obrębie W. gmina W., opisanych w księdze wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. oznaczonej numerem Kw W. Tom I Karta 31, gdzie jako właściciele figurują M. S. (1) oraz M. S. (2), przy czym księga ta utraciła moc prawną.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2022 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie J. S. (1).

Uczestnicy P. S. (k.55, 101, 102), K. S. (1) (k.58, 81-82), A. S. (1) (k.61, 62, 121, 122), D. S. (1), J. S. (2), D. S. (2), M. S. (2), G. K. (k.65, 66, 91, 92, 96, 97, 101, 102, 106, 107), E. K. (k.86, 87), J. S. (1) (k.116, 117), wnieśli o oddalenie wniosku i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

Sąd ustalił co następuje:

Nieruchomość o powierzchni 2,5608 ha, działka nr (...), położona w obrębie W. gmina W., Powiat C.- (...), Województwo (...), była wcześniej oznaczona jako parcela 712/211 o powierzchni 4,5022 ha.

Nieruchomość o powierzchni 0,1355 ha, działka nr (...), położona w obrębie W. gmina W., Powiat C.- (...), Województwo (...), była wcześniej oznaczona jako parcela 713/211 o powierzchni 0,2059 ha.

Nieruchomość o powierzchni 33,6800 ha, działka nr (...), położona w obrębie W. gmina W., Powiat C.- (...), Województwo (...), była wcześniej oznaczona jako parcela 284 i 285 o powierzchni 33,3400 ha.

Wszystkie te działki stanowiły obszar zapisany w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Trzciance VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. Kw W. Tom I karta 31. Nieruchomość ta była własnością M. S. (3) z domu P. i jej męża M. S. (2).

(dowód: zaświadczenie z dnia 5 stycznia 2016 roku – k. 9v; wypis i wyrys, mapy i wykaz synchronizacyjny – k. 10, 11, 165-170; zaświadczenie z dnia 28 września 2015 roku – k.14; tłumaczenie księgi wieczystej – k. 14v; akta księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance W. Tom I karta 31)

Dnia 14 grudnia 1953 roku Nadleśnictwo Państwowe P. przejęło od W. S. grunty leśne o powierzchni 37,8422 ha, działki (...). Od 1 października 1969 roku nieruchomość opisana wyżej była objęta w posiadanie przez Skarb Państwa. Na obszarze tym gospodarowało nieruchomościami będącymi w posiadaniu Skarbu Państwa - Nadleśnictwo P.. Nieruchomość tą znajdowały się w obrębie oddziału leśnego 9m oraz 94B. W 2014 roku zmieniono oznaczenie numeracji oddziału, w którym położone były działki o numerach geodezyjnych (...) na numer oddziału 24 oraz 86. Stan taki trwa do 2022 roku. Na działce (...) był w latach 90-tych wykonywany zrąb. Na działce (...) wykonywano czyszczenie późne, trzebieże wczesne i trzebieże późne. Działka (...) miała przed wycinką stary drzewostan. Działka (...) uległa spaleni w 1992 roku, została uprzątnięta i odnowiona. W oddziale 94B w uprawie około 4 ha wystąpił szkodnik, który był zwalczany mechanicznie. W 1978 roku w oddziale 94B odnowiono zrąb. Była tam też wykonywana trzebież. Wszystkie trzy działki były zalesione. Przez ten okres była prowadzona na przedmiotowych działkach gospodarka leśna: czyszczenia późne, trzebieże wczesne, trzebieże późne, nasadzenia. Prace te były wykonywane na zlecenie Nadleśnictwa P., które gospodarowało tymi nieruchomościami, sporządzało plany urządzenia lasu. Przez z ostatnie kilka lat intensywne prace na tych nieruchomościami ustały w związku z sporami o prawo własności nieruchomości.

(dowód; opis taksacyjny lasu na 1 września 1969 roku-30 września 1979 roku – k. 15-20; mapa przeglądowa sieci Nadleśnictwa P. stan na 1 października 1969 roku – k. 18, 19 akt I Ns 511/16; opis taksacyjny lasu na okres od 1stycznia 1983 roku do 31 grudnia 1992 roku – k. 21-24; mapa poglądowa siedlisk Nadleśnictwa P. według stanu na 1 stycznia

1983 roku – k. 24, 25 akt I Ns 511/16; plan urządzenia lasu z mapą przeglądową na okres od 1 stycznia 1994 roku do 31 grudnia 2003 roku – k. 25-29; plan urządzenia lasu na okres od dnia 1 stycznia 2004 roku do 31 grudnia 2013 roku z mapą przeglądową – k. 30-34; plan urządzenia lasu Nadleśnictwa P. na okres od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2023 roku z mapą przeglądową – k. 35-40; zeznania świadka P. K. – k.199, 200; zeznania świadka W. K. – k.233; zeznania świadka E. S. – k.200, 201; zeznania świadka J. F. – k. 201, 202; zeznania świadka J. D. – k. 233, 234; zeznania w imieniu wnioskodawcy leśniczego Ł. G. – k. 234, 235; odpis protokołu z dnia 14 grudnia 1953 roku – k. 100 akt I Ns 511/16; zeznania uczestnika D. S. (2) – k. 235)

Dnia 25 listopada 1977 roku Minister Rolnictwa i (...) przekazał pismo T. S. o zwrot nieruchomości leśnej do rozpoznania Naczelnemu Zarządowi Lasów Państwowych. Pismem z dnia 14 lutego 1979 roku Zarząd Lasów Państwowych w P. negatywnie odniósł się w decyzji do skarg T. S. dotyczących zwrotu opisanych wyżej lasów. Dnia 9 listopada 1979 roku Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych uchylił decyzję z dnia 16 lutego 1979 roku Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych dotyczącą przedmiotowej nieruchomości, a konkretnie decyzję o włączeniu do Państwowego Gospodarstwa Leśnego przedmiotowej nieruchomości o łącznej powierzchni 37,8422 ha. W dniu 28 stycznia 1980 roku Okręgowy Zarząd Lasów Państwowych negatywnie odniósł się do żądania J. S. (2) zwrotu wyżej opisanych nieruchomości. W piśmie przyznano, iż w 1953 roku przedmiotowe grunty znajdowały się w posiadaniu W. S. i zostały przejęte protokołem przez Skarb Państwa w oparciu o Dekret PKWN z dnia 22 grudnia 1944 roku. Pismem z dnia 5 stycznia 1981 roku Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego przekazał pismo J. S. (2) z dnia 20 sierpnia 1980 roku w sprawie odszkodowania za wycinkę drzew na jego nieruchomości do rozpoznania Naczelnemu Zarządowi Lasów Państwowych. J. S. (2) ponownie wystąpił o zwrot tych nieruchomości dnia 8 marca 1983 roku i ponownie pismem z dnia 24 maja 1983 roku Okręgowy Zarząd Lasów Państwowych odmówił. Pismem z dnia 31 sierpnia 1983 roku Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych przekazał wniosek J. S. (2) z dnia 30 sierpnia 1983 roku o zwrot nieruchomości do Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych celem rozpoznania zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Dnia 25 stycznia 1984 roku Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych wydał decyzję nr (...) o utrzymaniu w mocy decyzji z dnia 31 października 1983 roku Dyrektora Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych o odmowie zwrotu nieruchomości. Ponownie negatywnie odniósł się do żądania J. S. (2) zwrotu Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej w piśmie z dnia 29 grudnia 1986 roku, P-2- (...). Pismem z dnia 2 marca 1984 roku Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego przekazał Naczelnemu Zarządowi Lasów Państwowych wniosek J. S. (2) z dnia 29 lutego 1984 roku o zwrot nieruchomości leśnej. Kolejny raz negatywnie odniósł się do zwrotu przedmiotowych gruntów Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych w piśmie z dnia 7 grudnia 1989 roku i 19 listopada 1990 roku. Około 2015-2016 roku J. S. (2) rozmawiał jeszcze na temat zwrotu ziemi z nadleśniczym J. D., który jednak nie zgodził się na zwrot ziemi, poinformował go, że nie ma uprawnień do podejmowania takich decyzji i skierował na drogę postępowania sądowego. Wcześniej podobną rozmowę przeprowadził J. S. (2) z nadleśniczym H. A..

(dowód: pismo z dnia 27 stycznia 1981 roku – k. 115 akt I Ns 511/16; decyzja z dnia 25 stycznia 1984 roku – k. 112, 113, 152, 153 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 24 maja 1983 roku – k. 114 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 29 grudnia 1986 roku – k. 116, 154 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 14 lutego 1979 roku-100 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 25 lutego 1983 roku – k. 100 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 7 grudnia 1989 roku – k. 100 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 19 listopada 1990 roku – k. 100 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 31 sierpnia 1983 roku – k. 237 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 25 listopada 1977 roku – k. 237 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 5 stycznia 1981 roku – k. 237 akt I Ns 511/16; pismo z dnia 2 marca 1984 roku – k. 237 akt I Ns 511/16; decyzja z dnia 16 lutego 1979 roku – k.237 akt I Ns 511/16; zeznania uczestnika J. S. (2) – k. 203, 204, 236; zeznania uczestnika M. S. (2) – k. 204; zeznania uczestnika D. S. (1) – k. 204, 205; zeznania świadka J. D. – k. 233, 234; zeznania uczestnika D. S. (2) – k. 235, 236)

M. S. (1) zmarła 11 lipca 1918 roku. Spadek po niej odziedziczył mąż M. S. (2) w 1/4 części oraz dzieci F. P. i A. S. (2) razem do 3/4 spadku. M. S. (2) ożenił się ponownie z siostrą M. W.. M. S. (1) i M. S. (2) mieli dwoje dzieci – A. S. (2) i F. S. po mężu P.. Z żoną W. S. M. S. (2) miał syna T. S.. M. S. (2) zmarł dnia 22 maja 1923 roku. Na mocy testamentu spadek po nim odziedziczyła żona W. S. w 1/4 części oraz dzieci spadkodawcy F. P., A. S. (2) i T. S., syn z drugiego małżeństwa M. S. (2), co Sąd Grodzki w W. stwierdził postanowieniem z dnia 28 lipca 1948 roku. Wcześniej jednak W. S. uzyskała poświadczenie dziedziczenia całego spadku po mężu M. S. (2) na mocy testamentu. T. S. zmarł w 1986 roku

i miał czworo dzieci: J. S. (2), D. S. (2), M. S. (2) i G. S. obecnie noszącą nazwisko K.. Dzieci zmarłego syna M. i M. A. S. to K. S. (2), D. S. (1) i M. S. (4). M. S. (4) i K. S. (2) zmarli. Zmarło też bezpotomnie jedyne dziecko K. S. (2). Spadek po K. S. (2) zmarłym dnia 13 listopada 2007 roku na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza wydanego w sprawie II Ns 905/13 w dniu 3 lutego 2014 roku nabyli matka K. S. (2) A. S. (3) oraz rodzeństwo M. S. (4) i D. S. (1). Z kolei postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 15 stycznia 2016 roku wydanym w sprawie IX Ns 1444/15 spadek po A. S. (3) zmarłej dnia 18 marca 2015 roku nabył w całości syn D. S. (1). Postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 20 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie VIII Ns 367/16 spadek po M. S. (4) zmarłym dnia 16 czerwca 2014 roku nabyli E. K., A. S. (1), J. S. (1), K. S. (1) i P. S.. Spośród dzieci M. S. (4) jedna z córek zmarła bezpotomnie. Spadek po F. P. nabył w całości na mocy testamentu M. S. (2)

(dowód: pismo z dnia 14 kwietnia 2017 roku – k. 147 akt I Ns 511/16; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza z dnia 3 lutego 2014 roku – k. 155 akt I Ns 511/16; postanowienie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z dnia 15 stycznia 2016 roku – k. 156 akt I Ns 511/16; postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 20 grudnia 2016 roku – k. 181 akt I Ns 511/16; poświadczenie dziedziczenia z dnia 25 października 1923 roku – k. 195 akt księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance W. Tom I karta 31; poświadczenie dziedziczenia z dnia 25 października 1923 roku – k. 194 akt księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance W. Tom I karta 31; postanowienie z dnia 28 lipca 1948 roku - akta księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance W. Tom I karta 31; postanowienie Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 1 kwietnia 1999 roku – k. 28 akt Sądu Rejonowego w Wągrowcu I Ns 313/98; zeznania uczestnika J. S. (2) – k. 203, 204, 236; zeznania uczestnika G. K. – k. 202; zeznania uczestnika M. S. (2) – k. 204; zeznania uczestnika A. S. (1) – k. 203; zeznania uczestnika D. S. (1) – k. 204, 205; zeznania uczestnika J. S. (1) – k. 203; zeznania uczestnika P. S. – k. 203; zeznania uczestnika D. S. (2) – k. 235, 236)

Pismem z dnia 28 kwietnia 2016 roku, złożonym w Sądzie Rejonowym w Trzciance dnia 5 maja 2016 roku, Skarb Państwa wystąpił o stwierdzenie, iż nabył przez zasiedzenie z dniem 20 listopada 2020 roku działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 2,5700 ha, działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 0,2100 ha, działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 33,6800 ha, położonych w obrębie W. gmina W., opisanych w księdze wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. oznaczonej numerem Kw W. Tom I Karta 31, gdzie jako właścicielka figuruje M. S. (1) oraz M. S. (2), przy czym księga ta utraciła moc prawną. Wniosek ten rozpoznawany przez Sąd Rejonowy w Trzciance w sprawie o sygn. I Ns 511/16 został oddalony postanowieniem z dnia 17 października 2017 roku. W uzasadnieniu tej decyzji Sąd wskazał, że oddalenie wynika z braku spełnienia przesłanki upływu 30 – letniego terminu zasiedzenia tej nieruchomości, który upłynie dopiero dnia 19 listopada 2020 roku. Decyzja ta została zaakceptowana postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 marca 2018 roku w sprawie o sygn. II Ca 1431/17.

(dowód: wniosek z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k.1-4 akt I Ns 511/16; postanowienie Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 17 października 2017 roku wraz z uzasadnieniem – k.244, 249-256; postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 marca 2018 roku – k.300, 307-317)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, w tym zawartych w aktach zamkniętej już księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance Kw W. Tom I karta 31 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Trzciance o sygn. I Ns 511/16 oraz zeznań świadków P. K. (k.199, 200), W. K. (k.233), E. S. (k.200, 201), J. F. (k.201, 202), J. D. (k.233, 234) a także zeznań w imieniu wnioskodawcy leśniczego Ł. G. (k.234, 235) oraz uczestników G. K. (k.202), E. K. (k.202), J. S. (2) (k.203, 204, 236), K. S. (1) (k.203), M. S. (2) (k.204), A. S. (1) (k.203), D. S. (1) (k.204, 205), J. S. (1) (k.203), P. S. (k.203), D. S. (2) (k. 235, 236).

Sąd uwzględnił w całości powołane wyżej dokumenty, których prawdziwości i autentyczności wnioskodawcy i uczestnicy nie kwestionowali. Większość tych dokumentów ma charakter urzędowy.

Sąd uwzględnił zeznania wnioskodawcy, w jego imieniu nadleśniczego Ł. G. i powołanych w sprawie świadków P. K., W. K., E. S., J. F., J. D.. Okoliczności, które przedstawili świadkowie znajdowały potwierdzenie w dokumentach w postaci planów zagospodarowania leśnego Nadleśnictwa P., map przeglądowych tego Nadleśnictwa, opisów

taksacyjnych lasu, wypisu z ewidencji gruntów. Dokumenty te potwierdzają, iż Skarb Państwa poprzez swoje przedsiębiorstwo Lasy Państwowe co najmniej od 1969 roku miał w posiadaniu przedmiotową nieruchomość i prowadził na niej gospodarkę leśną, w każdym kolejnym dziesięcioleciu planował określone czynności na tej nieruchomości, wykonywał konkretne czynności w zakresie gospodarki leśnej. Zeznania omawianych świadków i wnioskodawcy dotyczą okresu wskazanego we wniosku biegu zasiedzenia, czyli okresu od 20 listopada 1990 roku, ale też okresu wcześniejszego. Świadek P. K. był zatrudniony w Nadleśnictwie P. w okresie od 1 lipca 1985 roku do 1 kwietnia 2018 roku. Świadek W. K. był zatrudniony w tym Nadleśnictwie od 1977 roku. Świadek E. S. była zatrudniona w Nadleśnictwie od 12 czerwca 1978 roku do 26 stycznia 2015 roku. Natomiast świadek J. D. został nadleśniczym Nadleśnictwa P. od dnia kwietnia 2014 roku. Wszyscy zatem opisywali czynności Skarbu Państwa na przedmiotowych działkach w okresie od 1977 roku do chwili obecnej. Wskazać należy, że świadkowie zgodnie rozróżniali operaty urządzenia lasów dla lasów prywatnych i operaty urządzenia lasów państwowych. Przedmiotowe nieruchomości od 1969 roku były zaliczane do lasów państwowych i traktowane jak lasy państwowe; wszelkie prace wykonywało nadleśnictwo, podczas gdy prace w lasach prywatnych musieli wykonywać sami właściciele. Żaden z uczestników nie twierdził, że kiedykolwiek dokonywał na tej nieruchomości jakichkolwiek prac leśnych, a niektórzy z nich na nieruchomości w ogóle nigdy nie byli. Fakt, iż uczestnik J. S. (2) chodził do kolejnych nadleśniczych i prosił o zwrot nieruchomości potwierdza jedynie, że były one w posiadaniu samoistnym Skarbu Państwa, bowiem inaczej właściciel nie musiałby domagać się ich zwrotu. Nie można więc mówić o jakimkolwiek użytkowaniu nieruchomości przez Nadleśnictwo w imieniu właścicieli nieruchomości – uczestników niniejszego postępowania. Wnioskodawca oraz świadek J. F. przyznali, że nie są prowadzone tak jakiej prace leśne, jak świadek zeznał od 2019 roku, co nie zmienia faktu, że Skarb Państwa nadal dysponował tymi nieruchomościami, nie wyszły one spod jego władztwa i w żadnym stopniu nie weszły w ich posiadanie uczestnicy.

Sąd uwzględnił w całości zeznania uczestników G. K., E. K., J. S. (1), A. S. (1), K. S. (1), P. S., J. S. (2), M. S. (2), D. S. (1), D. S. (2). Uczestnicy w zasadzie potwierdzili fakt użytkowania, w znaczeniu samoistnego posiadania, przedmiotowych nieruchomości przez Skarb Państwa poprzez działania Nadleśnictwa P., a przynajmniej temu nie zaprzeczali. Uczestnicy przyznali, że sami nie posiadali w okresie objętym wnioskiem tych lasów. Równocześnie potwierdzili działania T. S. i J. S. (2) nakierowane na odzyskanie tej nieruchomości. Wskazać należy, że dwie próby w postaci rozmów z nadleśniczymi dotyczących zwrotu lasów przez Skarb Państwa podjęte przez J. S. (2), a mianowicie rozmowa z nadleśniczymi H. A. i J. D., co najwyżej potwierdzają samoistne posiadanie nieruchomości, skoro nadleśniczy odmówili ich zwrotu, czyli nie zrezygnowali z ich samoistnego posiadania. Same rozmowy były potwierdzeniem, że nieruchomości nie są w posiadaniu żadnego z uczestników i respektują oni posiadanie ich przez Skarb Państwa. Uczestnicy wiedzieli, że muszą wystąpić na drogę sądową celem odzyskania nieruchomości, ale tego nie uczynili.

Sąd wykorzystał dokumenty zgromadzone w sprawie tutejszego Sądu I Ns 511/16 oraz aktach ksiąg wieczystych W. Tom I karta 31 celem ustalenia kręgu współwłaścicieli przedmiotowej nieruchomości, posiadania nieruchomości, a także rozstrzygnięcia zarzutów w zakresie przerwania biegu zasiedzenia.

Sąd oddalił wniosek o powołanie tłumacza przysięgłego celem przetłumaczenia na język polski treści księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Trzciance nr W. Tom I Karta 31 w zakresie działów I, II, III, IV (k.65) na podstawie art. 235² §1 pkt 2k.p.c. Okoliczność kto jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości została już bowiem wykazana innymi dokumentami w sprawie. Wpis w dziale I omawianej księgi wieczystej wynikał z zaświadczenia wystawionego przez Sąd Rejonowy w Trzciance dnia 28 września 2015 roku (k.15 akt I Ns 511/16). Tłumaczenie ostatnich zapisów tej księgi wieczystej zostało dokonane dnia 22 października 2015 roku (k.16 akt I Ns 511/16). Właściciele M. S. (3) z domu P. i jej mąż M. S. (2) zostali tam wskazani jednoznacznie. W zaświadczeniu Starosty Czarnkowsko- (...) z dnia 5 stycznia 2016 roku (k.9v) wpisano jako właścicielkę M. S. (3) z domu P.. W wykazie synchronizacyjnym (k.165, 170) również widnieje M. S. (1) i M. S. (2). W wypisach i wyrysach jest podana M. S. (1) (k.166, 168). Na tej podstawie bez powoływania tłumacza przysięgłego można stwierdzić, że M. S. (1) i M. S. (2) byli ostatnimi wpisanymi właścicielami tej nieruchomości. Gdyby nawet uznać, że była nią wyłącznie M. S. (1), to niczego nie zmienia to w zakresie kręgu uczestników. M. S. (1) zmarła przed M. S. (2), który odziedziczył część spadku po niej razem z F. i A. S. (2). Inny byłby

jedynie udział osób będących współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości na chwilę obecną, ale nie zmienilby się krąg tych współwłaścicieli.

Sąd oddali wniosek o ponowne przesłuchanie świadków P. K., E. S. i J. F. złożony przez wnioskodawcę pismem z dnia 18 sierpnia 2022 roku (k.210, 211). W ocenie Sądu, nieumiejętność pełnomocnika wnioskodawcy połączenia się zdalnie z Sądem nie uzasadnia ponawiania postępowania dowodowego w tym zakresie. Zgodnie z art. 15zzs¹ ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.) okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, zwanej dalej "Kodeksem postępowania cywilnego" rozprawę lub posiedzenie jawne przeprowadza się przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie ich na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku (posiedzenie zdalne), z tym że osoby w nim uczestniczące, w tym członkowie składu orzekającego, nie muszą przebywać w budynku sądu. Jak wynika z ust.2 cytowanego artykułu, na wniosek strony lub osoby wezwanej zgłoszony na co najmniej 5 dni przed wyznaczonym terminem posiedzenia zdalnego sąd zapewni jej możliwość udziału w posiedzeniu zdalnym w budynku sądu, jeśli strona lub osoba wezwana wskaże we wniosku, że nie posiada urządzeń technicznych umożliwiających udział w posiedzeniu zdalnym poza budynkiem sądu. Należałoby uzupełnić powyższe przepisy stwierdzeniem, że Sąd umożliwiał też stronom osobisty udział w rozprawie, w której to możliwości znaczna część szeroko rozumianych uczestników postępowania skorzystała. Przepisy dotyczące rozpraw zdalnych obowiązują od dnia 16 maja 2020 roku, czyli w stosunku do rozprawy z dnia 18 sierpnia 2022 roku, od ponad 2 lat. Było zatem dość czasu, aby nauczyć się korzystać ze sprzętu komputerowego celem skutecznego łączenia z sądem. W sprawie fachowy pełnomocnik wnioskodawcy nie może zatem, w ocenie Sądu, powołać się jedynie na bliżej nieokreślone trudności z połączeniem z Sądem, skoro na tej samej rozprawie skutecznie połączył się świadek J. F., uczestniczka G. K., uczestniczka E. K., uczestniczka J. S. (1), uczestniczka na S., uczestniczka K. S. (1), uczestnik P. S.. Razem 7 osób połączyło się zdalnie, zatem ze strony sprzętu udostępnionego przez Sąd żadnych przeszkód do skutecznego połączenia z Sądem nie było. Jeżeli pełnomocnik wnioskodawcy nie potrafił się połączyć z Sądem czy nie ma odpowiednich umiejętności do obsługiwanego sprzętu komputerowego, mógł przyjechać na rozprawę osobiście. Wskazać należy, że rozprawa trwała 3,5 godziny, a przejazd z kancelarii pełnomocnika wnioskodawcy mieszczącej się w S. do Sądu w Trzciance zajmuje 1 rodzinę. O żadnym uniemożliwieniu pełnomocnikowi wnioskodawcy możliwości zadawania pytań świadkom nie może być nowy (art.271 k.p.c.). Sąd stworzył stronom wszelkie niezbędne warunki do zadawania świadkom pytań, a jeżeli pełnomocnik wnioskodawcy nie umiał z tych warunków skorzystać, to nie jest to już wina Sądu, a samego pełnomocnika. Taka sytuacja z kolei nie może prowadzić do przedłużania postępowania, a świadków narażać na kolejny stres i obowiązek. Nie jest też tak, że skoro Sąd wyznaczył kolejny termin rozprawy, to sprawa z powodu wniosku pełnomocnika wnioskodawcy nie przedłuża się przez ponowne przesłuchanie już raz składających zeznania świadków. Termin posiedzenia planuje się na konkretny czas, a nie na cały dzień. Skoro przewidziane zostało posiedzenia na przesłuchanie dwóch, czy trzech osób, to nie można w tym czasie przesłuchiwać sześciu osób.

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 172§1k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze. Art. 172§2k.c. mówi, iż po upływie 30 lat posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Termin zasiedzenia 20-letni przy dobrej wierze i 30-letni przy złej wierze obowiązują dla stwierdzenia zasiedzenia, którego termin nie upłynął przed dniem 1 października 1990 roku, kiedy to weszły zmiany do ustawy Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny - Dz. U. z 1990r., Nr 55, poz. 321). Przed tym terminem obowiązywały terminy krótsze o 10 lat. Zgodnie zaś z art. 10 wskazanej wyżej nowelizacji, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym

powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Dotyczy to między innymi gruntów należących do Skarbu Państwa.

Art.336k.c. stanowi, iż posiadaczem samoistnym jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Posiadanie jest stanem faktycznego władztwa nad rzeczą. Zawiera się w nim element władania rzeczą i psychiczne nastawienie do wykonywania władztwa wyrażające się we władaniu dla siebie. Posiadacz samoistny włada rzeczą samodzielnie, we własnym imieniu i we własnym interesie. Dobra wiara posiadacza polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu, że przysługuje mu prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje. Dla ustalenia ewentualnej złej wiary istotne jest zatem stwierdzenie, czy niewiedza o okoliczności ważnej dla ustalenia istnienia prawa była usprawiedliwiona, czy wręcz dany podmiot posiadał wiedzę, że prawo mu nie przysługuje.

Mocą art. 339 k.c. domniemywa się, że ten kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym.

W sprawie wnioskodawca udowodnił, iż od co najmniej 1 października 1969 roku był posiadaczem nieruchomości o łącznej powierzchni 36,3763 ha, działki nr (...). Wtedy to sporna nieruchomość znalazła się w planie urządzenia gospodarowania leśnego Nadleśnictwa P. i była wpisana w oddziale 9 oraz 94B, a następnie od 2014 roku do chwili obecnej w oddziale 24 i 86. Od tego czasu do czasu zapadnięcia orzeczenia w tej sprawie były tam przez wnioskodawcę lub w imieniu wnioskodawcy wykonywane prace leśne, trzebieże, sadzenia, przecinki. Nie można podzielić w tym zakresie twierdzeń uczestników, że wnioskodawca zajmował się tymi działkami na podstawie obowiązków wynikających z przepisów ustawy o lasach. Art.2 ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 672) zwanej dalej ustawą o lasach, stanowi jedynie, iż przepisy tej ustawy stosuje się do lasów, bez względu na formę ich własności. Zgodnie z art. 13ust.1 ustawy o lasach, właściciele lasów są obowiązani do trwałego utrzymywania lasów i zapewnienia ciągłości ich użytkowania, a w szczególności do:

- 1) zachowania w lasach roślinności leśnej (upraw leśnych) oraz naturalnych bagien i torfowisk;
- 2) ponownego wprowadzania roślinności leśnej (upraw leśnych) w lasach w okresie do 5 lat od usunięcia drzewostanu;
- 3) pielęgnowania i ochrony lasu, w tym również ochrony przeciwpożarowej;
- 4) przebudowy drzewostanu, który nie zapewnia osiągnięcia celów gospodarki leśnej, zawartych w planie urządzenia lasu, uproszczonym planie urządzenia lasu lub decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 3;
- 5) racjonalnego użytkowania lasu w sposób trwale zapewniający optymalną realizację wszystkich jego funkcji przez:
 - a) pozyskiwanie drewna w granicach nieprzekraczających możliwości produkcyjnych lasu,
 - b) pozyskiwanie surowców i produktów ubocznego użytkowania lasu w sposób zapewniający możliwość ich biologicznego odtwarzania, a także ochronę runa leśnego.

Nie ma żadnego przepisu nakładającego na Lasy Państwowe obowiązek prowadzenia gospodarki leśnej na gruntach prywatnych.

Zgodnie z art. 19ust.1 i ust.2 ustawy o lasach, plany urządzenia lasu sporządza się dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem ust.2. Uproszczone plany urządzenia lasu, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, sporządza się dla lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa oraz dla lasów wchodzących w skład (...) Skarbu Państwa. Zatem dla lasów nie uważanych za państwowe sporządza się tylko uproszczone plany zagospodarowania lasu, a dla przedmiotowej nieruchomości sporządzany był plan urządzenia lasu, a nie uproszczony plan urządzenia lasu. (...) nie były więc traktowane przez Skarb Państwa jako prywatne, ale jako mienie państwowe – Skarbu Państwa.

Ponieważ Skarb Państwa poprzez swoje przedsiębiorstwa leśne faktycznie władał tą nieruchomością, z domniemania opisanego w art. 339 k.c. wynika, że musi być traktowany jako posiadacz samoistny nieruchomości. Nie było to posiadanie związane z wykonywaniem władzy publicznej. Przedsiębiorstwo Lasy Państwowe otrzymało

nieruchomości Skarbu Państwa jedynie w zarząd, a zatem były posiadaczem zależnym. Stan taki trwał od 1 października 1969 roku do zapadnięcia orzeczenia w niniejsze sprawie. Było to posiadanie samoistne, skoro właściciele nigdy nie wyrażali zgody na jakiegokolwiek działania na ich nieruchomości, żaden stosunek obligacyjny nie łączył wnioskodawcy z uczestnikami, nie mieli oni też żadnego wpływu na decyzje, jakie były podejmowane, a odnosiły się do przedmiotowej nieruchomości. Nie było tu żadnego zarządu Skarbu Państwa nad nieruchomościami w imieniu uczestników. Uczestnik J. S. (2) opowiadał o spotkaniach z nadleśniczymi H. A. i J. D., którzy nie uznawali jego praw właścicielskich do tych nieruchomości – uznawali je za nieruchomości Skarbu Państwa.

Nie można też uwzględnić zarzutów uczestników, że w związku ze sporem o własność tych nieruchomości wnioskodawca przestał być ich posiadaczem przez ostatnich kilka lat, zaprzestając na nich prac leśnych. Po pierwsze, grunty te było objęte planem urządzenia lasu przez cały ten okres. Wnioskodawca tym samym demonstrował, że cały czas uważa się za ich posiadacza. Po drugie, nie zostały one w tym czasie objęte w posiadanie przez kogokolwiek innego, w szczególności uczestników. Po trzecie, lat ma to do siebie, że rośnie i nie w każdym roku konieczne jest dokonywanie określonych zabiegów. Można je przesunąć na kolejne lata. Wnioskodawca nie chciał czynić na las nakładów wobec nieuregulowania kwestii własności nieruchomości, ale też nie oddał go nikomu, ani nie porzucił. Po prostu zmienił sposób posiadania nieruchomości i o ten zmianie również tylko on jak właściciel zdecydował bez ingerencji jakiegokolwiek podmiotów z zewnątrz.

Niewątpliwie objęcie nieruchomości w posiadanie samoistne od dnia 1 października 1969 roku nastąpiło w złej wierze. Skarb Państwa nie miał żadnych podstaw do przyjęcia, że ma tytuł prawny do przedmiotowej nieruchomości. Wręcz przeciwnie, mając dostęp do księgi wieczystej musiał sobie zdawać sprawę, iż właścicielem nieruchomości jest osoba fizyczna. Nie ma przy tym żadnej decyzji administracyjnej, czy innego aktu prawnego przenoszącego własność nieruchomości, choćby wadliwie, na Skarb Państwa. Jedyna decyzja o włączeniu przedmiotowych nieruchomości do państwowego gospodarstwa rolnego, która zapadła dnia 16 lutego 1979 roku (k.237 akt I Ns 511/16) została uchylona dnia 9 listopada 1979 roku z równoczesnym stwierdzeniem nieważności (k.100 akt I Ns 511/16). Równocześnie początek biegu posiadania samoistnego nastąpił na nowo po próbach dotychczasowych właścicieli odzyskania posiadania nieruchomości, ale próbach rozumianych jako formalne wystąpienia o podjęcie decyzji o zwrocie ziemi, a nie luźnych rozmowach J. S. (2) z nadleśniczymi. Z rozmów tych nie były sporządzane jakiegokolwiek notatki.

Sąd uznaje za ugruntowane stanowisko, iż przepis art. 5 k.c. nie może być podstawą odmowy stwierdzenia nabycia własności przez zasiedzenie, ponieważ nabycie to następuje ex lege. Stwierdzenie przez sąd nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia ma charakter deklaracyjny, co wyklucza dopuszczalność zastosowania tego przepisu do ustalenia istnienia lub nieistnienia prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 czerwca 2016 r., IV CSK 662/15, numer (...)).

Uczestnicy podnieśli zarzut przerwania terminu zasiedzenia nieruchomości ze względu na toczącą się w okresie od 5 maja 2016 roku do 23 marca 2018 roku sprawę z wniosku Skarbu Państwa – Nadleśnictwa P. o zasiedzenie przedmiotowej nieruchomości prowadzącą przez tutejszy Sąd pod sygnaturą I Ns 511/16 i przez Sąd Okręgowy w Poznaniu pod sygnaturą II Ca 1431/17. Na rozprawie uczestnicy dodatkowo podnosili fakt, że uczestnik J. S. (2) na początku lat 2000 oraz około 2014/2015 roku rozmawiał na temat zwrotu ziemi z nadleśniczymi. Mocą art. 175 k.c. do biegu terminu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o biegu zasiedzenia roszczeń. Mocą art. 123§1pkt1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem uprawnionym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczeń lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Art. 122 § 1, §2 i §3 k.c. przedawnienie względem osoby, która nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych, nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat dwóch od ustanowienia dla niej przedstawiciela ustawowego albo od ustania przyczyny jego ustanowienia. Jeżeli termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata, jego bieg liczy się od dnia ustanowienia przedstawiciela ustawowego albo od dnia, w którym ustała przyczyna jego ustanowienia. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio do biegu przedawnienia przeciwko osobie, co do której istnieje podstawa do jej całkowitego ubezwłasnowolnienia. Mocą art. 124 § 1 i §2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem

powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Sąd Rejonowy podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r. (III CSK 78/15 LEX nr 2048973) artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. uzależnia wywołanie skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia, co za pośrednictwem art. 175 k.c. przenieść należy na bieg terminu zasiedzenia, od podjęcia czynności bezpośrednio prowadzącej do ustalenia prawa własności. Przedmiotem ustalenia musi być prawo właściciela przeciwstawione bezprawnemu posiadaniu przez posiadacza. Uczestnicy zaprezentowali interpretację przepisów o przerwie biegu zasiedzenia opartą na założeniu, że wszczęcie postępowania przed Sądem nie musi nastąpić z inicjatywy właścicieli nieruchomości, a wystarczy jeżeli posiadacz wystąpi o jej zasiedzenie. Z takim stanowiskiem zgodzić się nie można. Sąd Rejonowy w tym składzie podziela stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. (I CSK 296/06, LEX nr 610065), iż „Bieg zasiedzenia ulega przerwaniu przez każdą akcję skierowaną przeciwko samoistnemu posiadaczowi zmierzającą bezpośrednio w celu pozbawienia go tego posiadania i zdolną ten cel osiągnąć.”, ale równocześnie interpretację wyrażoną w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1997 r. (II CKN 69/97, LEX nr 340617), w której Sąd stwierdził, że „Zarzuty zgłaszane przez przeciwnika wniosku o zasiedzenie stanowią tylko obronę w sprawie i nie są czynnością "przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia" w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c.". W uzasadnieniu ostatniego powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy stwierdził jeszcze: „Skutek taki bowiem wywiera jedynie akcja skierowana przeciwko posiadaczowi, a nie przez posiadacza”. Nie można zatem przyjąć, że występując z wnioskiem o zasiedzenie posiadacz sam doprowadził do przerwania biegu tego zasiedzenia. Wniosek o zasiedzenie z dnia 20 kwietnia 2016 roku rozpoznawany w sprawie I Ns 511/16 nie spowodował przerwy biegu zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości.

Uczestnicy podnieśli również zarzut, iż termin zasiedzenia może być liczony dopiero od dnia zakończenia się sprawy Sądu Rejonowego w Trzciance o sygn. I Ns 511/16, czyli od dnia 24 marca 2018 roku. Stanowiska tego również nie można podzielić. Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1980 r. (IV CR 85/80, OSNC 1980, nr 11, poz. 214), „Może (...) być (...) że żądanie stwierdzenia zasiedzenia było pierwotnie bezpodstawne z tej tylko przyczyny, że nie upłynął jeszcze wymagany termin; po upływie tego terminu żądanie stwierdzenia zasiedzenia może być oczywiście mimo poprzedniego oddalenia go uwzględnione (...)”. Nie można przyjmować, że okres badany w sprawie, w której oddalono wniosek o zasiedzenie, nie może zostać uwzględniony w kolejnej sprawie o zasiedzenie tej samej nieruchomości. W sprawie o sygn. I Ns 511/16 Sąd Rejonowy w Trzciance wyraźnie stwierdził, iż 30 letni termin posiadania samoistnego tej nieruchomości upłynie z dniem 19 listopada 2020 roku (k.255v akt I Ns 511/16). Sąd Okręgowy rozpoznający apelację od tej decyzji ustalenia takie zaakceptował (k.315 akt I Ns 511/16).

Art. 1 §1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego (oznaczonego dalej k.p.a.) obowiązujący w okresie od 1980 do 1990 roku stanowił, iż kodeks postępowania administracyjnego normuje postępowania w sprawach zaskarżania decyzji administracyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego z powodu ich niezgodności z prawem. Mocą art. 1 §2 pkt 1 k.p.a. kodeks stosuje się również w postępowaniu przed organami przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, gdy są one powołane z mocy prawa do załatwiania spraw w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych, rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych. Stosownie do treści art. 15 ustawy o państwowym gospodarstwie leśnym z dnia 20 grudnia 1949 r. (Dz.U. Nr 63, poz. 494) Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego określi w drodze rozporządzenia organy uprawnione do wyłączenia lasów, gruntów leśnych i nieleśnych z państwowego gospodarstwa leśnego i ich przekazywania, zasady i tryb postępowania w tym zakresie oraz zasady i tryb włączania lasów, gruntów leśnych i nieleśnych do państwowego gospodarstwa leśnego. Według obowiązującego do dnia 30 kwietnia 1976 roku §5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Leśnictwa i (...) w sprawie wyłączenia gruntów z Państwowego Gospodarstwa Leśnego i włączania gruntów do tego Gospodarstwa z dnia 27 stycznia 1972 r. (Dz.U. Nr 5, poz. 28) § 5 zezwolenie na zmianę uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania w odniesieniu do gruntów państwowego gospodarstwa leśnego oraz na wyłączenie gruntów z tego gospodarstwa bądź na korzystanie z takich gruntów bez ich wyłączenia wydają:

1) Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego - w odniesieniu do gruntów o obszarze przekraczającym 25 ha,

- 2) Naczelnny Dyrektor Lasów Państwowych - w odniesieniu do gruntów o powierzchni od 5 do 25 ha,
- 3) dyrektor okręgowego zarządu lasów państwowych - w odniesieniu do gruntów o powierzchni do 5 ha.

Pamiętać jednak należy o treści art. 65§1 i §2 k.p.a. obowiązującej od dnia 1 września 1980 roku, zgodnie z którym jeżeli organ administracji państwowej, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w sprawie, powinien niezwłocznie przekazać je do organu właściwego, zawiadamiając o tym wnoszącego podanie. Podanie wniesione do organu niewłaściwego przed upływem przepisanej terminu uważa się za wniesione z zachowaniem terminu. Art.5§2pkt 3 k.p.c. w treści obowiązującej od 1980 roku do 1990 roku stanowił, iż ilekroć w dalszych przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego jest mowa o organach administracji państwowej - rozumie się przez to także organy wymienione w art. 1 § 2, a zatem organy przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, gdy są one powołane z mocy prawa do załatwiania spraw w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych, rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych. Zgodnie z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt a ustawy o państwowym gospodarstwie leśnym z dnia 20 grudnia 1949 r. (Dz.U. Nr 63, poz. 494 ze zm.) Minister Leśnictwa sprawuje zwierzchnie kierownictwo, nadzór i kontrolę nad państwowym gospodarstwem leśnym. Administrację państwowego gospodarstwa leśnego wykonują w zakresie czynności gospodarczo-leśnych, wymienionych w art. 21 niniejszej ustawy - przedsiębiorstwa lasów państwowych, posiadające własną osobowość prawną, utworzone i działające na podstawie niniejszej ustawy. Art. 5 §2pkt3 i pkt 4 k.p.a. stanowi, iż przez organ administracji publicznej - rozumie się przez to ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2, a przez ministrów rozumie się przez to Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4.

W niniejszej sprawie od 1977 roku do 1990 roku J. S. (2), a wcześniej T. S. podejmowali intensywne próby odzyskania przedmiotowych nieruchomości odwołując się w tym zakresie do Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych (1983, 1989, 1990), Naczelnego Dyrektora Lasów Państwowych (1979, 1984), Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych (1979, 1981, 1983), Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (1977, 1981, 1984), Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej (1986). Ostatni taki wniosek został złożony przez J. S. (2) dnia 22 października 1990 roku i z całą pewnością trafił do Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych, który dnia 19 listopada 1990 roku odmówił zwrotu ziemi. Jak wskazano w postanowieniu Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 marca 2018 roku w sprawie II Ca 1431/17, który to pogląd Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie podziela, wnioski te chociaż kierowane do niewłaściwych organów, były kierowane do organów uważanych w praktyce za właściwe do podejmowania decyzji o zwrocie ziemi i uważających się za kompetentne do podejmowania takich decyzji. Doprowadziły one do skutecznego przerwania biegu zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości. Tym samym działania T. S. i J. S. (2) przerwały bieg terminu do zasiedzenia nieruchomości. Ponieważ ostatnia taka decyzja w formie odpowiedzi na wniosek J. S. (2) zapadła dnia 19 listopada 1990 roku, termin zasiedzenia zaczął biec na nowo od dnia 19 listopada 1990 roku, co wskazywał wnioskodawca w niniejszej sprawie. Po tym okresie właściciele przedmiotowej nieruchomości nie podejmowali już żadnych czynności nakierowanych na odzyskanie posiadania nieruchomości. Rozmowy prowadzone z posiadaczem nieruchomości, którego reprezentowali nadleśniczy H.

A. i J. D., dotyczące zwrotu ziemi nie prowadzą do przerwania biegu terminu zasiedzenia nieruchomości. Nadleśniczy nie jest żadnym organem administracji publicznej uprawnionym do podejmowania takich decyzji, szczególnie na podstawie pretensji zgłaszanych ustnie. To nie jest wystąpienie, które ma udowodnić przed organem decyzyjnym własność nieruchomości. Rozmowy te jedynie potwierdziły, że Skarb Państwa jest posiadaczem samoistnym i dobrowolnie żadnych nieruchomości nie odda. J. D. jednoznacznie wskazał zainteresowanemu J. S. (2) drogę sądową sądu powszechnego jako właściwą do ustalenia własności i odzyskania nieruchomości. Pretensje zgłaszane przez

właściciela nieruchomości samoistnemu posiadaczowi nieruchomości to nie jest czynność zmierzająca do ustalenia własności w rozumieniu art. 123§1k.c. i zdolna taki cel osiągnąć. Nadleśniczy nie jest organem powołanym do rozpoznawania takich roszczeń, a zgłoszenie ich w ustnej rozmowie, bez zachowania jakiejkolwiek formy pisemnej, w ogóle nie mógł potraktować nawet jako wniosku, któremu należałoby nadać dalszy bieg. Kompetencje nadleśniczego reguluje art. 35 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 672 z późn. zm.) i nie ma tam wzmianki o przyznaniu nadleśniczemu statusu organu administracji publicznej, o jakim mowa w art. 63§1 k.p.c. i art. 65§1 k.p.a. Jak wynika z art. 5 k.p.a. przez organy administracji publicznej - rozumie się ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2. Do żadnej z tych kategorii nie należy nadleśniczy.

Ponieważ w sprawie zaistniało posiadanie w złej wierze, a termin zasiedzenia nie upłynął przed 1 października 1990 roku obowiązywał termin 30 lat do zasiedzenia nieruchomości. Wynika to wprost z art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy- Kodeks cywilny (Dz. U. z 1990r., Nr 55, poz. 321). Istotne jest zatem ustalenie od kiedy wnioskodawcy nabyli posiadanie samoistne przedmiotowej nieruchomości. W niniejszej sprawie Sąd przyjął, iż termin zasiedzenia biegnie od dnia 19 listopada 1990 roku, a zatem od daty ostatniej decyzji w sprawie odmowy zwrotu nieruchomości. Termin 30 lat posiadania samoistnego przedmiotowej nieruchomości upłynął dnia 19 listopada 2020 roku. Zatem wnioskodawca nabył przez zasiedzenie przedmiotową nieruchomość z dniem 20 listopada 2020 roku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520§1 k.p.c. Sąd uznał, że wnioskodawca i uczestnicy powinni ponieść koszty postępowania we własnym zakresie. Każda ze stron winna zapłacić za czynności podejmowane we własnym imieniu i własnym interesie.

/-/ sędzia Piotr Chrzanowski

Sygn. akt I Ns 240/22

ZARZĄDZENIE

- 1.Odnotować w kontrolce uzasadnień.
- 2.Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć r.pr. M. P..
- 3.Akta za 14 dni lub z apelacją.

T., dnia 26 października 2022 roku

/-/ Piotr Chrzanowski